

D'r HERBSCHT

Lòngsòòm wèrd's Hèrbscht, die Èrnt ìsch ìn vollem Gòng;
Krùmmbèèrè ùnn die Trùùwel Èrnt hatt òngefong;
Die Sùnn erhitzt noch die Lòndschaft ùnn die Gémieder;
Sitzt bisòmmè und singt die schééne Alde Lieder.

Die Naddùr zeiht sisich in ìhrer voller Fààrwepracht;
Die Bääm sinn grùnn brùnn gòld; ròot wèrre'se iwwer Nacht;
Wald, unn Nadùr, zeije ihr schéénes Hèrbscht Gewònd;
Wie e Gemälde sò schéén leiht's dòò unser Lònd.

Kirwe, Èrnte ùnn Winnféschdder wèrre géfiert;
Der Quétschekùche vòn der Omma prépariert ;
Es Obst ùnn Pilze gedrùggelt, ùnn inn gemacht ;
Die Jäger ùnn Triewer trèffe sisich jétzt fir die Jacht.

Der Wind wèrd jétzt stirmmisch, ùnn macht als digge Bagge;
Blòòst stark, umm die Blätter von de Bääm falle mache ;
Gèischdderhàft kààl schdéhn jétzt die friher sòò Stolze Bääm;
Nass vom Stùrm gònz verbòòh, schdéhn se jétzt dò im Rèèn.

Lòngsòòm géht der Altweijwersùmmer jétzt errùm;

In de mèischdde Hieser brennt jetzt die Heizùng schùnn;

Dischdder Nèwwel sich géschpènzderisch brèèt jetzt macht;
Ball isch der Herbscht erùmm, donn kùmmt die Winterpracht.

Edgard BUND